

СЛАВЯНСКИ БЪЛГАР

ГОДИНА IV.

Русчукъ 6 Ноемврий 1882.

БРОЙ 35

Излиза два пъти въ седмицата всеки:

Сръда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубли нови.

За шест месеци 3 ср. рубли "

Сичко, което са отнася до вѣстника, надписана са направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не са приематъ.

Ръжописн пазарь се навръща.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръв пътъ 20 стот.

За " " " втори пътъ 10 "

УКАЗЪ

№ 725

ИИИ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милост и народната воля

Князъ на България.

Споредъ доклада на Нашътъ Министъръ на Вътрешните Дела, и на основание пълномощията дадени Намът отъ Свищовското Велико Народно Събрание и съгласно съ чл. 99 отъ Избирателният Законъ

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

Да се свикатъ първостепенните избиратели въ Недѣля на 21 Ноемврий 1882 година за да избератъ гласнитѣ.

Да се свикатъ гласнитѣ въ Недѣля на 28 сѫщия Ноемврий за да избератъ представителите за Обикновенното Народно Събрание.

Испълнението на настоящий Указъ се възлага на Нашътъ Министъръ на Вътрешните Дела.

Издаденъ въ гр. Русе на 28 Октомврий 1882 година.

На първообразното съ собственината ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александъръ.

Преподписанъ: Министъръ на Вътрешните Дела
Генералъ Майоръ Соболевъ.

Съ първообразното върно:

За Началникъ на Офіцелнието Теневъ.

Отъ горния указъ, читателитѣ ни виждатъ, че сички ония Български граждани, които иматъ право да бъдатъ избиратели, сѫ повикани за 21-иј того да избератъ гласни, на които остава да избератъ представители за обикновенното Народно Събрание. Ще рѣче, важния денъ, пай-серизията частъ наближава; минутата въ която ще се рѣши съдбата и бъдущността на нашето отечество. Отъ предстоящите избори, зависи, да види цѣлъ образованъ свѣтъ, какъ и до колко умѣе да цѣни Българския народъ положението си, до колко познава длъжностите къмъ отечеството си, до колко уважава независимостта си! Нека напишатъ избиратели дълбоко размислятъ, върху предстоящата работа, за която се викаятъ да извършатъ, нека внимаватъ прито съ гласа си, да не нанесятъ нѣкое неизлечимо зло на отечеството си, нека неоставятъ на потомството си лоше въспоминание, нека гледатъ да останатъ съ чиста съвестъ!

Всъкому е известно, защо се избиратъ представители и какво ще рѣшаватъ тѣ, въ своето събрание, отъ каква висока важност въпроси сѫ пригответи да се прокаратъ за народенъ счетъ!

Излишно е да раскриваме тукъ сичко, каквото се е вършило и върши, каквото се е кроило и крои, съкът отъ насъ е билъ очевидецъ, нека самъ размишлява, нека испита себѣ си, за насъ ли е онова, което става и което се мисли да стане? Нека не са лъжемъ, нека

не бъдемъ кратковидци, нека си сами спомогнемъ, когато нѣма кой да ни спомогне.

Тукъ престава въпроса, кого да избираме, а има въпросъ: трѣба ли да участвуваме въ изборите? — Кому както съвѣтъта допусне, така нека постъпи.

Ний стоимъ на старна като испълняваме и въ този случаи един отъ най-свѣтъти си длъжности, които имаме, безъ да съвѣтваме нѣкого да земе участие въ предстоящите избори. Съкът е свободенъ, както иска, така да постъпи. Не искаме и неприемаме никаква отговорност, за онова, което би се случило. Сичката отговорност, остава на ония, които участвуватъ.

Казахме че работата е важна и при условията и обстоятелствата подъ които живѣемъ, найблагоразумно ще бъде да стоимъ отъ далечъ и да си гледаме работата. — Нека спишатъ на деня и на които се може да правятъ каквото щажтъ и избори и събрание и желѣзици и фабрики и сичко. Нека тѣ отговарятъ, а не ий.

По поводъ на подигнатия въпросъ трѣба си народа или либералната партия въ наѣ да земе участие въ предстоящите избори за представители, въ „Свѣтлина“ въ 28-и брой обнародва следующето:

СЪОБЩЕНИЕ.

Мислитъ на в. „Свѣтлина“ по предстоящите избори за народното ужъ представителство се посрѣдишъ съ мислитъ на всички просвѣтена и истинска България.

Въ повторителни събрания отъ народната либерална партия въ София, се обежди въпросътъ за бѫдженето и поведение по предстоящите избори; споредъ новиятъ избирателенъ законъ. Всички присъствуващи като зехъ предъ видъ че съ този законъ народните права, припознати отъ конституцията и гарантирани отъ княжескиятъ Манифестъ, се търпятъ по най-външниятъ начинъ, се съгласихъ въ съдъдущиците, три точки:

1-о. Да се не земе никакво участие въ предложението избори, за да се избѣгне и всѣка отговорност за всичко, което има да поизбѣда;

2-о. Да се извършатъ всички невѣзбраниеми отъ сѫществуващи закони заявления противъ това немилостиво нарушение на най-сѫществените и най-съвѣтъни народни права.

3-о. Всѣки единъ истински Българинъ и истински привърженикъ на българскиятъ престолъ, да счита за своя священна и патриотическа длъжностъ, въ днешните опасни за отечеството ни времена, да разказва по най-откритъ начинъ гдѣто трѣба и на всички на които трѣба, че пижтътъ, въ който сѫ възрали и искатъ да държатъ младата българска държавица нѣкои извѣстни личности, е пижътъ не само безисходенъ, но и гибеленъ за България.

Това се рѣши въ повторителни до-

ста многобройни събрания на народната либерална партия въ София и това рѣшение „Свѣтлина“ счита за своя длъжностъ, да съобщи на всички единомисленници, послѣдователни, приятели, искрени родолюбци. Стане и то стане, — и събрание не народно, а правителствено ще стане, разумѣва се, но новийтъ избирателенъ законъ, — гражданската съвѣсть на истинските Българи и истинските родолюбци трѣба да остане спокойна, и съ поведението си въ днешните времена тѣ не трѣба по никакъ начинъ да покажатъ че зематъ отговорност и съучастие въ нѣща, които тази имъ съвѣсть отрича; тѣ трѣба да покажатъ че Българскиятъ народъ не е тѣй безчувственъ, както си го представятъ нѣкои си; да покажатъ че тѣ ако се придѣржатъ о правата, които имъ се отнематъ, едно по едно, вопреки всички началата и всички пай тържествени обѣщания; да покажатъ че у тѣхъ има умъ да цѣпятъ тия права, има воля да ги защищаватъ, има разсѫдокъ да осѣщатъ всички паденици, които се напасятъ тѣй незаслужено на народътъ ни една подиръ друга, — да покажатъ че, каквото избори и да ставатъ за едно не народно, а правителствено представителство, Българскиятъ народъ въ най-просвѣтението си и най-чистите си части, не е наклоненъ да земе пижъ и да убие самъ себе си.

Това, което либералната партия е рѣшила въ София, ние сме честити да явимъ на многобройните си читатели, че е тоже мнѣнието на всички просвѣтени, здравомислящи, истинно и искрено родолюбиви Български елементи.

Нека тъмнината се възпиша и върлува; длъжностъ на свѣтлината въ днешните времена е да стоя по горѣ отъ всички мрации и гъсти облаци, които се виятъ надъ злонолучното ни отечество; тя ще възтържествува единъ денъ, ще свѣти бляскаво и ще распъсне и разсилѣ всички тъмни и мрации облаци за слава и честь на Българскиятъ престолъ и за благоцастието на България

„НИЧТОЖЕ БИВАЕТЪ ВО УМЕ, АЩЕ НЕБУДЕТЬ ПРЕЖДЕ ВЪ ЧУВСТВЕ.“

Считамъ за длъжностъ повторително да обява на почитаемата публика противоречивитъ, горчиви и отвратителни, протестански разкази, които сънятъ между нашия народъ. Тѣзи гости са като вики гости тръгнали между нашия народъ: като намерили село безъ кучета тръгнали безъ тояги, нарамили по една торба или чанта, като просящи, напълнили книги лъжници, каквото да водатъ човѣка къмъ тѣхното заблудене; срециатъ ги священици, учители разглѣдватъ имъ книги и ги питатъ отъ гдѣ сѫ? а тѣ отговарятъ: ний сме проповѣдници, дошли сме отъ Америка да ни проповѣдваме Библията, защото чухме че сте имали голѣма нужда отъ проповѣдници: като болnavи за доктори. З

се трудимъ да посвѣмъ семето на словото Божие и да обѣрнемъ този народъ отъ заблудженіе въ Евангелистически. Това говорятъ самитъ като обиждащъ съ мениненіи торби по градове и села изъ България и нищо имъ непречи свободно си ходятъ, като възци на овцѣ въ магливо врѣме. Никой отъ ученитъ не принятствува на тия неканени гости, или да ги отблъсне отъ страната да не сѣять плевели между чистата иненица, Господа священици церковни учители! Какви сте ви пастири съ студени каменни сърца, стойте така като бездушни истукани, гледайте съ немъръщи очи като ви се изгубватъ овцѣтъ отъ конярата всѣкай день. Гледайте ги посль, че овцѣтъ ваши оставили своя пастиръ и са присъединяватъ при други, на които отъ гласа неразбираятъ. О! Духовни наши пастири, на кого са надѣвате и облягате, на кого оставяте да запищава религията и священинитѣ ни обряди, които ежедневно хулятъ Американски мисионеъ и, като говорятъ за св. причастие че не било тѣло и кръвъ Христова, кръстътъ Христовъ билъ бѣспинница, затова не е нужно да му се покланяме; тѣй сѫщо и за св. икони, като отдаваме честъ на образътъ, който е испиненъ на тѣхъ, казватъ, че еме били идолопоклонници. Немами нужда отъ Американски мисионери. Съжалявамъ ви братия които сте ся полъгали или по вѣра слаби или отъ незнаніе, да сте ся прѣдадли въ протестантизма! Колко е горко га вѣсть Братия, като тѣй немилостиво се оставили своята вѣра, безъ да знаете защо и за каква бѫдѫщност ще получите; я си въобразете какъ сѫ се клели вапитѣ вѣсприемници когато са въ спиритъ отъ св. купелъ. Какъ сѫете да нарушите едно отъ тайнствата църковни и то не друго, а св. кръщение, за кое то казва Иисусъ Христосъ, че който не са роди отъ духъ и вода не ще да влези въ царство небесное. Покайте са и Богъ ще ви прости; дойдете си на първата св. вѣра и ще бѫдѫте синове и наследници на бѫдството Божие. „Обратитеся и живи будите“ Оставете заблуденія нахъ, които сте уловили; защото ще ногубите не само вапитѣ души; но и на ония на които вий проповѣдвате съ цѣль и тѣ да вѣзватъ при вѣсть. Станете гонители на протестантизма, като апостола Павла, когато чу Божия глашъ, той ако и да бѣше толкова ревностенъ гонителъ на християнитетъ, то пакъ изведеши ся обѣри и каза тукъ съмъ Господи. О! езъни вий проповѣдници кого водите въ ноги бѣла? Кого убеждавате да ви посльдватъ и то не другадѣ, а въ свободна България. Не тако нечестивии не тако, но яко прахъ егоже возметаетъ вѣтръ отъ лица земли. Покайте са ви невинни млади, излагани се отъ лукавицѣ мисионери, отъ призетѣтъ имъ священици-господи Жионъ Американъ, и господи Юрданъ Икономовъ Еленченина; които до толкова узналъ истиината на протестантизма, оставилъ своята прекрасна вѣра и станали гонители на църквата и пакътъ обряди. Новъ мисионеринъ въ такво се убеденъ и той не знай. Заблуденъ веднага о! человѣче, посвети ся като блудни синъ и го посльдуй, ако ли не . . . О! . . . вий гонители на православието! О! Вий ногубите души християнскихъ. О! окаяни прелестници. Какъ не са бonte отъ Божия гнѣвъ; гдѣто хулите православието наша вѣра приста отъ Апостолитъ и тѣхнитѣ приемници, като говорите въ словото си, когато ся причащаване съ

просто вино и думате на своите хора така: Слушайте приятелъ! . . . това е гръвъта на нашего Господа Иисуса Христа; но да не мисли сътова е същата кръвъ христова, както мисли источната Православна църкова и пакътъ священици. О! езъни водителъ, какъ можишъ да хулиши това причастие, отъ което си билъ причастенъ и ти? Какъ сѫете да ся подигравате съ св. кръщение; защо Символъ на вѣрата гласи така да потопнявате въ дунава по срѣдъ пладия възрастните Българи и вторично да ги кръщавате. Съзъни водителъ оставете ся отъ да обиждашъ градовете ни и елата съ вапитѣ фалшиви книги; които и даромъ раздавате на проститъ селяни само и само да постигнете цѣльта си. Защото гонители на вапитата среѧ отъ денъ на денъ са умножаватъ, май ми са струва че иже ви убие Библията която притъкувате.

Горни Орѣховица.

Н. Пенчовъ.

КОИ СѢ ИСТИИНСКИ РОДОЛЮБЦИ?

Мнозина има, били тѣ учени или не, които се представляватъ прѣдъ съвѣтъ, като кой знае колко сѫ родолюбци, прѣпоражватъ се прѣдъ кого ли не, само и само да имъ се имего слави съ тая магичесна и очерователна дума, та съ това тѣ да можатъ да добиятъ голѣма честъ и похвала прѣдъ хората. Не е злѣ, мислѣ, ако се завземемъ да испитаме колкото е възможно по безпристрастно всичкитѣ въобще родолюбци и да видимъ именно кои сѫ истински родолюбци, а кои сѫ лжливитѣ или лицемерни.

Спорѣдъ зададеното ми питание, тукъ се представляватъ два вида по характеръ родолюбци. Ний ще се пострудимъ да характеризаме и двата вида така и съ такива чърти, каквито ний сами сме нагледно испитали и опознали. Както съвѣтъ е съставенъ отъ добри и лоши хора, така сѫщо можемъ да кажемъ че, като и тѣзи, които се представляватъ на съвѣтъ за родолюбци, сѫ отъ съвѣтъ, има и отъ тѣхъ един добри и други лоши.

Може иѣкой да не сподѣли нашието мнѣніе така, както ний го сега прѣставляваме и може да каже че неможе да бѫде лошиятъ человѣкъ и родолюбивъ, нито пажъ заслужва да поси то ва име; само добриятъ человѣкъ може да бѫде родолюбецъ и заслужва да поси името родолюбецъ. Това е така ёдомо по теория, а на практика излизя съвсемъ противното. Да видимъ.

Ний наричаме родолюбецъ този человѣкъ, който има добри желания и намерения за своето отечество и труди се, спорѣдъ умственинитѣ си или материални и нравственинитѣ си сили, да му помога отъ съка страна. Тука нѣма никакво исключение. Може да бѫде и сѣкой членъ на едно, било общество или отечество, родолюбецъ, та билъ той богатъ или сиромахъ, учень или неучень. Сега родолюбецъ може да испъни свои тѣ родолюбиви намѣрения и желания на своето отечество подъ разни начини и обстоятелства; но, разумѣва се, начинътѣ трѣбва да бѫдатъ добри, а не лоши.

Казахме че иѣкой членъ на едно общество или отечество може да бѫде родолюбецъ; но има обяснени человѣци, които естествено иматъ наклонностъ исклучително да ся трудаатъ за народа си, за неговото просвѣщение и образование, за неговата политическа самостоя-

ителностъ и свобода, па даже жертвуватъ всичкото си време и спокойствие като и живота си единствено пакъ за него. Такива человѣци, народа, или по-отбранната масса отъ народа, ги нарича родолюбци.

Главното иѣщо, което трѣбва да привлече вниманието ни относително дѣятелността на единъ мнимъ родолюбецъ е, когато хвърлимъ поглѣдътъ си направо на частния характеръ на този родолюбецъ и испитаме, като каквъ е и съ каква отхрана е: да не е по характеръ такъвъ, щото да удобрява по-вече себе си, било по мнѣніе или убѣждение за каквото и да е едно иѣщо, па съ това той да глѣда просто, чрѣзъ лицемѣрие, токо да убѣждава и събира за свои единомисленници человѣци, които нему прилагатъ и да извѣриятъ това или опова обществено дѣло, пакъ ужъ за полза на сѫщото общество, а то да излѣзе иначе! Иѣма ли такива мини-ми родолюбци по нашието отечество?

Да ся опознае добрѣ кой е истински родолюбецъ, не ся изижва много затруднение; той се познава исклучително по своятъ чашни характеръ и стремления; чѣ него не ще человѣкъ да се бѣти поне малка чертица отъ лицемѣрие, подлизничество: едно да казва а друго да работи; този, което ще направи за иѣкое общество добро, той най-нѣрко ще го изяви прѣдъ съвѣтъ и поиска мнѣніе отъ съвѣтъ, който е поставенъ за сѫщата цѣль; той ще ся помѣчи, ако, отъ не дѣбъто разбрание на иѣкои, посрѣдище сѫжника за извѣршването на това и онова общеполѣзно дѣло, да докаже съ най убѣдителни доказателства че ще бѫде добро, ако се послуша и испѣлни. Това е така. Ний въ идущата си статия ще се повърнемъ пакъ на сѫщото питание и ще ся пострудимъ съ явни фактове да изявимъ и много примери за фалишивитѣ намѣрения на подобни лицемерни родолюбци, това които ще служи и за знание комуто трѣбва.

Г. Д. Искреновъ.

ДОПИСКИ.

Г. ОРѢХОВИЦА, 30 Октомври 1882 год.

Произволите тукъ станаха тѣй обикновени, щото на тѣхъ се глѣда вече като на основен законъ.

За да подтвѣржда това, азъ нѣма да ви расказвамъ за банибозукација на Л. Хаджиева, бившия на околийски началикъ, който вече е научилъ да залови стария си ариутски занаятъ, но за друго едно чудо, извѣршено отъ мирския и сѫдия, сна Момчилова родомъ отъ Елена.

На 12. тѣкущъ месецъ нашия узураторъ и кметъ Таше „Брадата“, написа и пратилъ на мировия и сѫдия едно писмо, въ видъ на заявление, съ което му заявила, че свидетелството на К. Гръничарова за ходатайстване по чуждѣла предъ сѫдницата, издадено отъ предишниятъ ежегодна за града и за въ бѫдеще да не приема Гръничарова въ сѫднището си въ качествъ на защитникъ.

Последствието на това писмо на нашите мирови сѫдии, като сѫдѣбните сѫдѣства, възпитано между глупите Еленски хаджии и дембели, не загубува време, а залавя са за работа, която е скъпѣла възле изъ неговътъ кадишки кръгозоръ. На 21-и тоги той, безъ да призове Гръничарова въ сѫднището, въ негово отсѫдствието и независимо отъ иѣкой законъ, присъдява си прерогативъ на законодателно тѣло и му отъ гражданското право съ опредѣление бѣзъзаконо подъ № 280, разумѣва са безъ да е послушвало иѣко обвинитела за Гръничарова присъдъ.

Това е, господа, не вече произволъ, а чудо девето, защото Чл. 98. отъ Вр. Сѫд. прав., чл. чл. 57, 60, 73. отъ Конституцията, чл. I. забелѣж. а) отъ углов. миров. сѫдъ произв. останаха не подъ миндера, а подъ Еленския губернаторъ съ сѫдия.

Нитахме го: „Зашо са мѣсции тамъ, дѣто не ти е работа, и какъ тѣй, на основание на кой законъ ти са осмѣли да запрѣти на единъ честенъ гражданинъ да ходатайствува предъ сѫдницата, което е съ едно да запрѣти чистата търговия, на единъ гражданинъ.“ — „А бѣ, холамъ, азъ му думахъ на кмета да си оттегли писмото, но като не ма послуша . . . ,“ отвори го, като не успѣ да докажа думата си.

Отъ той неговъ отговоръ ясно са вижда, че той самъ е разбралъ че исканието на кмета е незаконно, „но като не рачи да си оттегли писмото . . . !“ — Ехъ, г-н сѫдия,

времето му сте намързле, върхът е и както ве е вашия майсторъ училъ, помислете, че съ това си тънкото законите вие тъпчите и въсъ си. Азъ знамъ, че за сичките тия произволи ви са облагате се на гърба на баджанака си, на испадото Гордановъ, но донце време и тая ваша подпорка да са изхлъче. Вие може би сте забравили, че руската кръв са ѝ за да вдържи правда, а не произволъ, и не само за Елена и Беброво, — гнѣзда от които билави само птичета изхвъряватъ, — но за ищла България.

Единствената причина която е накарала напия бметъ да изълзе сичката своя „аапио-дидактическа“ риторика съзисмата си къмъ мирория ни съдия, да проси да са запрѣти ходатайстванието на Грънчарова, е тая, че тоя посъдения е упълномочен отъ нѣколько туканини жители турци да са съде съ него (кмета), за дѣло произволно имъ заграбува мѣстата отъ южните имъ, като не имъ дава свидѣтельства за признание право собственности, а на гражданете имъ са бурдисува: „виждате ли г-да, колко са азъ труда за бщото ви добро; сичкъти тия турски мѣста ви спечелихъ и ще ги употребя за обща полза“ А мене ми са чини, че негова милост, на мѣсто тая си хвалба, хизандъ пѣти по-добрѣ щѣние да направи, ако да си кажьши правичката: „Ето, мои любезни аркадани тия мѣста съ вече нашъ келепир; подъ видъ за града за добробото, азъ ще ги извадя на мезазъ; а вие елате и паддадайте: азъ ще права, ще струватъ, вамъ ща ги алдардисамъ и то на една кйорава цѣна“. Но, нека най-сѣти предположимъ, че въ този случай азъ погрѣшно мисля, и мѣстата осътавятъ за въ пѣза на града. Хубаво. Но въ такъвъ случаѣ работата излѣтва така, че нашия „доброжелателъ“ чрезъ грабъжи и противозаконно ще да окраси своето отечество, но не сичкото, а само родното си място. — Ако вие, г-не „Бранда“, дѣйствително желаете нашата обща касса да е богата, то азъ въ скъпѣтувамъ, при всичко че не съмъ доброжелателъ като въсъ, въмѣсто да грабите имота на сиромасите, да възвѣрните на гражданете имъ сичките ония грѣшици, кито на 1876-та година не въ досрамъ да задигнате отъ черквищите имъ касси, за благото на вашия корѣмъ, най-богатото въ отечество. Спомнихте ли си за кои игри ви говоря? Ако не сте, то попитайте Янка Стойноу и другите бивши тогава черковни епитропи, за да си научите. Наши не сте либералъ — сиромашъ, а человѣкъ отъ „порядъкъ“ — болаташъ? Ако ли такъ и това не желаете или не сте въ състояние да направите, а постулискувате чрезъ грабъжъ да са убогати общата имъ касса, то обграбът наи напрѣдъ, богаташите, които заедно съ въсъ „доброто на градца имъ“ же лаятъ, че подиръ сиромасите, които едвамъ са прерханяватъ.

заявя, че подъръ споромасите, които съдъм са прехвърляни
Осъвът това, ако е право на турците да не са издават свидѣтельства за имуществоата имъ, то на Х. Абдуллоеву защо издадохте свидѣтельство за неговото въ града ни имущество, което е сто паки по-скъпо отъ онова на сичките туркиши турци? Него защо не са помъжали да захържате за прѣдоха на цивилизацията, която вие обичате „како леща на велики дълъ“? Съ това си попедение вие ни карате да са съживиѣвамъ въ васъ и да мислимъ, че нему (на Х. Абдуллоеву) вие не приличате да са издаде свидѣтельство, защото, като богатъ човѣкъ, наградилъ ви съ, може би, съ вѣцъ, а пакъ на туркиши турци, като споромаси отказвате да са дадатъ свидѣтельства. Друго да мислимъ за васъ не остава.

Послѣ; ако вие, бае „Брада“, сте на умъ, че турски
те имоти трбба да останатъ за града, то защо не дигните
къщата си отъ турското вакуиско място, на квето я постро-
ихте и да го дадете на града? — „То е се едно; хай града
го взель, хай неговъ единъ *доброжелателъ*“, ще каже, може
би, ваше словесие. То е се едно, че каква и азъ, но са
мо спорѣдъ чорбаджийската лоттика, която е доста богата съ
полубий умозависиленія.

Орхание I Ноемврий 1882.

Line Pedagmope.

Най убѣдително ви моля да вмѣстите долинѣтъ ми нѣколько редове, въ единъ отъ по ближнитѣ броеве на многоуважаемий ви вѣстникъ „Славянинъ“

Извѣстно е на читателитѣ ви че градецтвъ и, който до прѣди пѣколко врѣме бѣше центръ на Орханийското окръжие, сега по икономическа (!) точка зреѣніе, остава центръ на орх. околия, и като административно, както и съдебно се присъеденява на Вратца, то и народътъ означение остава да зависи напра-во отъ Вратчански Воински началикъ т. е. и дѣлъността на орхан. Воински началикъ се упрааднява. Днесъ ако врѣ-мето и да бѣше (малко) дѣлъделово, ту-кашнитѣ авѣ чети трѣбование да излѣ-затъ на обучение, та новийтъ (Вратчан-ски) началикъ, който е дошелъ да при-семе дѣлата отъ бивший орханийски дѣ-ги преглѣда; това добрѣ. Както и да е дѣлъделово врѣмето било или не, пове-чето отъ опълченците се намѣрихъ на мѣстото, дѣто се постоянно обучаватъ. Ето ти и бѫдящийтъ имъ началикъ дойде да ги прѣглѣда. Като той, Воин-ски началикъ, новъ за опълченците, а така сѫщо и опълченците за него, по-обичаю трѣбование и отправи своитѣ съ-вѣти и наставления къмъ опълченците. Нѣ да ли той се ограничи съ съвѣти-тѣ и наставленията си, въ това само ѹде се съвпада въ кръга на пѣговитѣ обя-

занности? — Това е въпроса. Тръбва ли той да отваря въпроси и говори за Цанкова? Миеля не. Тукът нѣмание никакви причини, юко то да го заставлява да намѣща Цанкова; какво го е накарало на това, самъ той знае. Обаче нѣкога отъ опълченците си съставиха мнѣніе, че тозъ човѣкъ тръбва да бѫде и добър партизанинъ. Между другото г-нъ началникъ каза и тога: „Я не хачу знать Цанкова; я знаю только князы и свои обязанности; такъ и вы должны не слухать Цанкова“. Що значи това? Спорѣдъ мене тѣзи думи, ни най-малко се отнасятъ къмъ обязанностите на Воинския началникъ нито на опълченецъ. Послѣ това, обѣрна се къмъ единъ опълченецъ — сиромахъ, който не бѣше въ фронта, но причина на болѣсть, и му каза че ще бѫде шифриранъ задѣто не е въ фронта 25 лв., и че ще го изискатъ чрѣзъ окол. управление въ Вратца. Той спромашки въ цѣла година надали може да спечели 25 лв., а съга за първъ пътъ ще тръбва да ги даде. За да се отрѣве съгъ шрафъ, той е излѣзвалъ попе да е приѣдъ очите на четата за да не би казалъ че не се повиннива, а то и това зло. Желателно би било такивато опълченци съ финансически недостатъци да се изоставятъ. Освѣнъ това, каза за напрѣдъ да се отрѣждатъ по трима отъ опълченците за караулъ да назиятъ съка вечеръ и ушикитѣ: за това поизѣдното, ми се ще да вѣрвамъ, че ще стане прощеніе отъ страна на опълченците, като се считатъ не задължени и на това.

ЕЛЕНА I Ноемврък 1882.

Г-же Редакторе ижъ В „Славянинъ“

Въ 27-и брой на в. „Славянинъ“ въ-
дописката си поменувахъ, какво граж-
даните ни направиха прощание съ мно-
го подписи, което са испрати въ Мини-
стерство, щото да са възвржате бивши-
ятъ им съдебенъ приставъ Василий Ра-
шевъ на поста си, по това излъзе не-
така, както писахъ.

Пропенописеца Г. Юрданъ Матеевъ като написа прощението, на което са подписаха повече отъ 30 лица, и когато щение да го предава на пощата, въ скъпо връзме престигналь единъ отъ старите ни чорбаджии, който го запланили съ неколко думи. Пропенописеца Г. Матеевъ са опланили и садраль прощението!

Тукъ са вижда че младежките ни са на чело наредени, но работитѣ са вършатъ пакъ отъ старитѣ! . . . съ една речь въ градеца ни младите петлета са само на чело народени, но не имъ е позволено да пъятъ, и гласътъ имъ е нечува, но само гласътъ на старитѣ петли се чува! разбира се че работитѣ ни вървятъ се рачешки, отъ мода на чорбаджинтѣ. И затова казвамъ че не са испълни споредъ писаното ми тай, както бѣхъ писалъ въ 27-и брой за даденото пропънение, защото страхътъ е преобладалъ сърдцата на панинитѣ младежи и немогътъ да правятъ нищо безъ изволението на старите ни . . . !

С. Х. Кжаршовский

РЯХОВИЦА, 31 Октомврий 1882 г.

За чудо и за помъртвие на наредбата на нашите училища. Отъ освобождението ни насамъ тука не е имало училищни настоятелства, която длъжност е испълнявало съ общиското и управление.

Тази е била и с една от главните причини за недобрата парфъба на училищните ни работи. Това напитие граждани съзнаха, и преди два, три месеци си избраха училищни наставители. Когато прииде времето да участват във

испълнява длъжността си, йоше въ самото начало на дѣятельността си уроцата отъ керкенезските очи на нашия кметъ, киръ Танаса «Брадата», който стъпки на кракъ да го принуди да си даде останката, и сполучи.

Причините на този муратът са на мегданъ. Огъ Болградската гимназия, между иноземната способни ученици тая година извръждана, като буба изъ мамуль, и единъ доволно глупавъ гимназистъ, пъкът си Шеранковъ, който изучилъ само да са оглъдва вредъ дъто види оглъдало и служилъ на съучениците си за предметъ на забавление. Тоя кокатливъ момакъ е близъкъ сродникъ на Гна „Брада“, и за това той трбаше да поприскана отъховскиятъ училищни прагове, въ качество на преподавателъ, за да има съ кого да са подсмиватъ и напитъ ученици. Вонръки сичкото негово цанкугерско учение и дарба за любопитни, нащето училищно настоятелство не изволи да влиза въ гръбъ, до го условия учителъ. Ами сега?* трбя да стане учителъ. „Объсвамъ са, ако това момче не стане учителъ“, казва г-нь „Брада“ и начена да интригува между глупиците, които го слушатъ, противъ настоятелството. За причина на интригите си той взе Търновския гражданинъ и интелигентъ Гна Г. Котабанова, когото училищното ни настоятелство беше условило за учителъ въ класното ни училище. „Този човекъ не е благоадъръ и ще зарази населението ни², убъждаваше г-нь Танасковъ родини и начена пакъ да лъже своята ригорика. Той накара шуря си да поднеси населението единъ мащаръ за подписуване противъ работите на настоятелството, а самъ съчпии и прати на това посъдъдното едно отношение, съ сичката негова чорбаджийска неграмотност, съ което му обявя че то ужъ не постъпвало съгласно инструкциите и че, за да е настоятелство на училищата ни, то трбовало да дължества въ гармония съ общиското управление, иначе „градена“ страда.

Разбира са, при че такива условия трудно е на едно училищно настоятелство да развие своята дѣятельность и да са трижа за училищната. Но тази причина то си даде оставката, и днесъ училищното им настоятелство е пакъ общинското управление, или, по-права, неговиятъ кметъ.

Благодарение на сичките тия подвиги на г-на „Брада“, днес неговътъ средникъ възникава и изображава нашето юношество и уче го да са оглъдва, като Дарвиновътъ прадѣло. Напрѣдаме?

Съ училищните ни приходи кой са располага, кой земя кой дава, не е известно. Както са вижда, скоро ще им потреба всяка френска финансистъ, за да ни пареди училищния бюджетъ. То е сега на мода. Хайдейкиятъ братя, юдитъ, кога отглежда, съдътъ съмѣтка да правятъ.

РАЗНИ

Съобщаватъ ни изъ София, че главата на консерватори, държали една главна конференция въ клуба си. Разисквали върху начинътъ какъ да постигнатъ въ предстоящите избори, като разгледали и списъка на имѣната, които трбва да се избератъ за представители. Колко се безепокожътъ напишъ спасител на България! като че ли ище има кой да имъ въсприятие на плащътъ и на свободното дѣйствие въ предстоящите избори! Тѣ още не могатъ да поврътатъ че народъ, особено либералитъ нѣма да зематъ никакво участие въ изборите, че нѣма кой да имъ пречи. Свободни са да са избиратъ единъ други, да правятъ камара, жеѓинци и сичко каквото искатъ. Шо трбба да агитиратъ. Усъвъхъ е тѣхенъ и безъ ма-рафъ, и безъ захметъ!

— Слѣдующата телеграмма е испроводена отъ Виена
до в. „Таймсъ.”

„Г. Цанковъ, бивший Български министъръ, сега тукъ, ималъ свидѣніе съ единъ отъ редакторите на в. „Прѣстъ,” въ което той се изразилъ противъ новите распорѣждания за изборите и противъ преъзъматащо влияние на руския офицери въ България. Той приложилъ че признательността на България къмъ Россія не може да стои въ това, щото тѣ да се подчинятъ безмислено на волята на 200 руски офицери пратени въ България, защото въ такъвъ случай България не би направили друго, освѣбълъ за замѣнътъ едно иго съ друго. Съединеніето на България съ Источна-Румелия било несъвсемъ временно: щобъ да биде по добро за двѣтѣ страни да съѣдѣватъ да развиватъ своите учреждения отдѣлно. Тѣхниятъ идеалъ може да се осъществи по-нататъкъ.

— Консерваторскитѣ останки съставили комитетъ за предлежащите избори. Писма и телеграмми ще се распръснатъ въ късъ срокъ на всѣкадѣ. Всички останки се извиватъ на новъ животъ. Деятелността трбва да се раздие толко по живо, че генералъ Соболевъ, койкото и да е министъ на пълномощията, види се да не притѣжава всичкитѣ пълномощнически качества, съ каквито быше надаренъ генералъ Ериротъ и отъ каквито се нуждаенъ още консерваторските останки.

Нѣма съмнѣніе че за тази тайна и явна борба ще потребѣтъ разноски. Но, отъ една страна, кой не знае че между тия консерваторски останки има високооставени личности отъ всѣкакъвъ родъ, а отъ друга, не ли може да стане пакъ нѣкое купуванье — продаванье съ нѣкое Адженово зданіе? . . . Защо не? Още на 27-ий Априлий 1882 не ли, преди онце да се издаде известната прокламация, се обезпечи един поене частъ отъ надлежавши извѣредни разноски: . . .

Сентябрь 20

Най-същнѣ имахме честта да чуемъ отъ „Български гласъ“ и за либералско разбойничество! Слѣдъ сичкитѣ епитети, които този чорбаджийски органъ, заклетъ врагъ на Българската свобода, прикачи на либералитѣ, като: нихилисти, чапкани, и др. и др. днесъ ги нарича разбойници, защото се намѣрили нѣкои безъ въспитание лица, които причинили нѣкои пакости и извѣрили нѣколко злодѣяния. Неуже ли либералитѣ пѣ научатъ нѣкого да прави разбойничество? кой ще послуша подобенъ съвѣтъ, да отиде да прави разбойничество, за хатъра на либералитѣ? Каква низость, каква подлостъ! Либералко разбойничество! Това ли е срѣдството да се очерни имѣто на една партия, която се бори по най-законенъ редъ за народните права? — Както се вижда, работитѣ въ Сърбия, почнахѫ да надминуватъ напитѣ и тамъ владѣе същия режимъ. Славяни на ли сме, трѣба въ спъкъ да сме равни, защо да ежъ тѣ по-добрѣ отъ насъ!

Брой 147-и отъ Срѣбъския вѣстникъ „Самоуправа“, билъ задържанъ нѣколко дни на пощата въ Бѣлградъ и послѣ испратенъ! — Както се вижда, работитѣ въ Сърбия, почнахѫ да надминуватъ напитѣ и тамъ владѣе същия режимъ. Славяни на ли сме, трѣба въ спъкъ да сме равни, защо да ежъ тѣ по-добрѣ отъ насъ!

Изъ Търново получихме една обширна дописка, която мѣжду другото, се исказва и една сърдечна благодарностъ къмъ Г-на Соболева Министра на Вѣтринните дѣла, за гдѣто е одобрилъ и позволилъ „скръ пазаръ“ да става въ Търново.

Въ Русчукъ скоро щѣ почне да се издава едно ново научно списание, подъ название „Народенъ учитель“ отъ едно особено дружество.

Въ града ни прѣди двѣ години се построи въ махалата „Герданъ“, едно ново училище отъ тухли съ нѣколко стаи. За жалъ обаче това училище и до днесъ стои още незамазано отъ вънъ съ варъ както трѣба! Тухлите като открити, се струпали съ множество прахъ и стаитѣ въ които се учихъ дѣцата, приличатъ на стародревни пещери. Рассказватъ, че това училище не са измазало нито се посѣщавало отъ когото трѣба, защото Герданчанете биле либерали! Така или инѣкъ отъ това училище или по-добрѣ отъ неговата чистота се нарази на единъ отъ учителитѣ, който самъ е палилъ собитѣ двѣ три зими и днесъ е на смъртния си одъръ! — Ето защо не са позволи, да се избере ново училищно настоятелство, за да не би да се измаже Герданското училище и да се похарчжатъ 5 грона за 20 оки варъ!

Не уже ли нѣма на Гердана единъ патриотъ мѫжъ, който да пожертвува 50 или 100 грона за измазванието на това училище? Ние знаемъ, че тамъ има заможни хора, като Г. Стефанъ II. Гердански и др. които могатъ да направятъ подобно благодѣяние. Какъ търпятъ да глаголатъ махленското си училище така неизмазано, това ни очудва! Дапо поне сега са подканятъ и извѣриятъ потребното, да не очакватъ отъ натраненото настоятелство да имъ измаже училището.

Споредъ „Български гласъ“, въ насъ либерали нѣмало, сичкитѣ биле лжeliberali! Ами консерватори има ли

и какви ежъ тѣ, това чорбаджийския органъ не ни открива. Ако нѣмаше вънъ истински либерали, които отъ бой по голо тѣло и днесъ лѣжатъ на постелките си, защо са тѣ прислѣдватъ, гонятъ и близътъ? Като лъжовни трѣбование ли да се близътъ до смърть?... Трѣбование ли да са говори върху тѣхъ? Вижда са че се има нѣщо, което гризе консерваторитѣ и не имъ дава мира. Има ли въ България либерали и какви ежъ тѣ, това го знае цѣлъ свѣтъ, а ако напитѣ юрифей мислите, че може да има на свѣта по-голѣми лъжци отъ тѣхъ, то тѣ нека попитатъ общото мнѣніе и то ще имъ каже.

ПОЗИВЪ ЗА ПРЕДПЛАТА на ЧИСТО-НАУЧНОТО СПИСАНИЕ „НАРОДЕНЪ УЧИТЕЛЬ“

Честити са считамъ да извѣстимъ на почитаемата публика, че по изволение на Г-на Министра на Вѣтринните Работи, подъ № 8025 отъ 22 Октомври, отъ началото на настуващата 1883 година, въ градъ ни ще започне да са издава едно чисто научно списание подъ име „Народенъ учитель“ който ще са води по слѣдующата программа:

I. Народна економия: Като: Търговия, рѣко-дѣлие, Земедѣлие, Скотоводство, Винарство, бубарство, Рибарство и пр.

II. Природознание: (Тоя отдѣлъ ще са занимава съ по-полѣзниятѣ откълъци отъ всѣкакви природни науки).

III. Литература: Новѣти, Народни пѣсни, Стихотворения и пр.

IV. Всѣкакво: Отъ новинки по научната частъ.

„Народенъ учитель“, когото ще глѣдамъ да направимъ достъженъ за всѣки слѣдъ отъ нашето общество, ще излиза веднаждъ въ мѣсяца на 32 страници и съ голѣмина отъ: 25 сантим. дължина и 20 — ширина. Цыната му за година опредѣляме 7 лъва златни въ предплата. А за по лѣсното исплатление на не състоятелните, ний я раздѣляеме на два срока, а именно: веднага при подписването, ще са внасятъ половината (3 л. и 50 ст.) и при получаването на 3-и брой втората половина (3 л и 50 ст.). Ония отъ нашите спомоществователи, които не ни предплатятъ стойността на списанието, не ще и да го получатъ. А на ония, които не внесатъ втората половина на спомоществоването си при получаването на третий брой, ще си спира испращанието на списанието.

Ний сме увѣрени, че никой не ще откаже по мощта си за това толкова полезно за народа и на предприятие, напредълътъ на което зависи отъ сѫщия тозъ народъ.

Колкото за лицата, които ще приематъ участие въ списанието, тий сѫщо и источниците, отъ които ще черпятъ материали, надѣваме са да отговорятъ на програмата ни.

Статии за списанието ще приематъ съ особено благородение, биле тѣ на Български, Нѣмски, Френски или Руски. За точното превеждане на посѣдъните три езика, ние отговаряме.

Ний ще отвори мѣръ въ краѣ на нашето списание единъ особенъ отдѣлъ подъ заглавие „Оговори на питания“, гдѣто ще отговаряме на своите спомоществователи на всѣкакви научни питания, само че тѣ трѣбва да ежъ ясни и не възътъ отъ границите на нашата программа.

Въ заключение ний молимъ нашите г. г. настоятели, до които сме испратили отъ тия „Позиви“, да сѫтъ потрудятъ и ни запишатъ по възможностъ по-вече спомоществователи. Позивите, придружени съ предиздѣлътъ ний молимъ да са доставяватъ на редакцията не по късно отъ 20 Декември т. г. Огетъжка по 10 на %.

Съдѣржанието на първата книжка е слѣдующата:

I. Народна Економия: 1) Единъ поглѣдъ върху народната економия. 2) Рибарство и изкуствено плодоносе на рибите.

II. Природознание: Водата (морето, неговото джено, съставътъ на неговата вода и нейната тѣжестъ).

III. Литература: 1) Любовта на единъ султан (Историческа приказка). 2) Нѣшо отъ културната история на прочутия историкъ Ст. Гачембергер и 3) Една Народна пѣсъ.

IV. Всѣкакво: Нѣколко статийки отъ технологията.

Бр. 1): Понеже Румелската поща не приема

группове за княжеството, то вънъ молимъ нашите тамъ настоятели, слѣдъ като си задържатъ десятъка, да винесатъ срѣщу расписка стойността на спомоществованието въ „Пловдивъ, въ книгопродавницата на Г-на Хр. Г. Данова“, за което да извѣстяватъ писмено редакцията, а въ сѫщото време испроваждатъ ведно съ подписъ и расписката за получаване парите отъ тукъ.

Бр. 2). Всичко, шо се отнася до списанието „Народенъ Учителъ“, било пари, писма, статии и др. т. молимъ да се адресува така:

До Оговорниятъ урѣдникъ на сп. „Народенъ Учителъ“ Ст. Ив. Роглевъ — Търговски домъ — Александровска улица бр. 355 въ Русе.

Русе, 1 Ноември 1882 г.

Съ прилично почитание

Отговорниятъ урѣдникъ: Ст. Ив. Роглевъ.

ПЕЧАТА СЕ

ГЕОМЕТРИЯ

съ

ЧЕРТАНИЕ

отъ

А. Тодоранова

второ, поправено и допълнено издание

ИЗЛЪВЕ ОТЪ ПЕЧАТЬ

КАЛЕНДАРЧЕ

ЗА 1883 ГОД.

отъ В. Димитровъ

(поборникъ)

ИЗДАВА КНИЖ. НА В. ДИМИТРОВЪ КЮСТЕНДИЛЬ

цѣна 30 стотинки,

ще са намѣри за проданъ:

ВЪ КЮСТЕНДИЛЬ: ПРИ ПИДАТЕЛИЯ.

Въ София: въ книжарницата на Бъл.

Печ. дружество Промишление и

въ Хр. Г. Дановата книжарница въ

София.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Досегашната книжарница на Г-на Хр. Г. Дановъ въ Видинъ заведована отъ Г-нъ Ив. Поповъ понеже зехъ за моя собственность, а тѣ отвориха такава въ Ломъ, то моля Г. г. издателитѣ на разни книги, които нематъ изданията си въ книжарницата ми да ги испроводятъ, като имъ обещавамъ износа послуга.

Препоръжвамъ книжарницата си и на почитаемата публика, гдѣто ще намѣри покрай разните учебници и съ духовно, научно, поучително и забавително съдѣржание книги и то съ умбрена цѣна.

Видинъ 22-и Окт. 1882.

Хр. Павловъ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

Разградското ученическо дружество „Събуждание“ напомири думи, съ които да искаже благодарността си къмъ слѣдующите патроти: Г-нъ Симеонъ Бъровъ учителъ подаръ 1. год. теч. вѣт. Българска Илюстрация отъ 1882 г. 20 лева и разни книги за 15 л. — Г-нъ Докторъ Д. Макръ (градски) 2. рубли, Г-нъ подпоручикъ Д. Гешевъ 6. фр. — Г-нъ Димитъръ Нойковъ 1. рубла. — Г. Димитъръ Стояновъ 1. рубла. — Г. Димитъръ Кургевъ 1. рубла. — Г. Димитъръ Маламеновъ 1. рубла.

Тѣхниятъ патротически чувства вѣчно ще са занечатани въ нашите юношески сърдца. Да живѣятъ подобни родолюбци! Дано тѣхниятъ примѣръ послужи на миозина.

Разградъ 2-и Ноември 1882 г.

Прѣдс. Ив. Александровъ.

Секр. Д. Ивановъ.

НОВИ ГОЛѢМИ

ПОДВИЖНИ БУКВИ

ЗА

ЗВУЧНАТА МЕТОДА

прилепени на твърди корици, отъ гласнатъ по 4 отъ съгласнитѣ и цифритѣ по три.

Цѣна 2 лева съ испращанието имъ.

Намиратъ се за проданъ въ редакцията на в.

Славянинъ въ Русчукъ.

Русчукъ скоро-печатница на в. Славянинъ.